

CAO News 8

Horolezecký časopis severočeského regionu č.073

HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN

WWW.VRCHOLKY.CZ

Ročník 7, číslo 073

-- Since 1999 --

Srpen 2005

O VÝMLUVÁCH . .

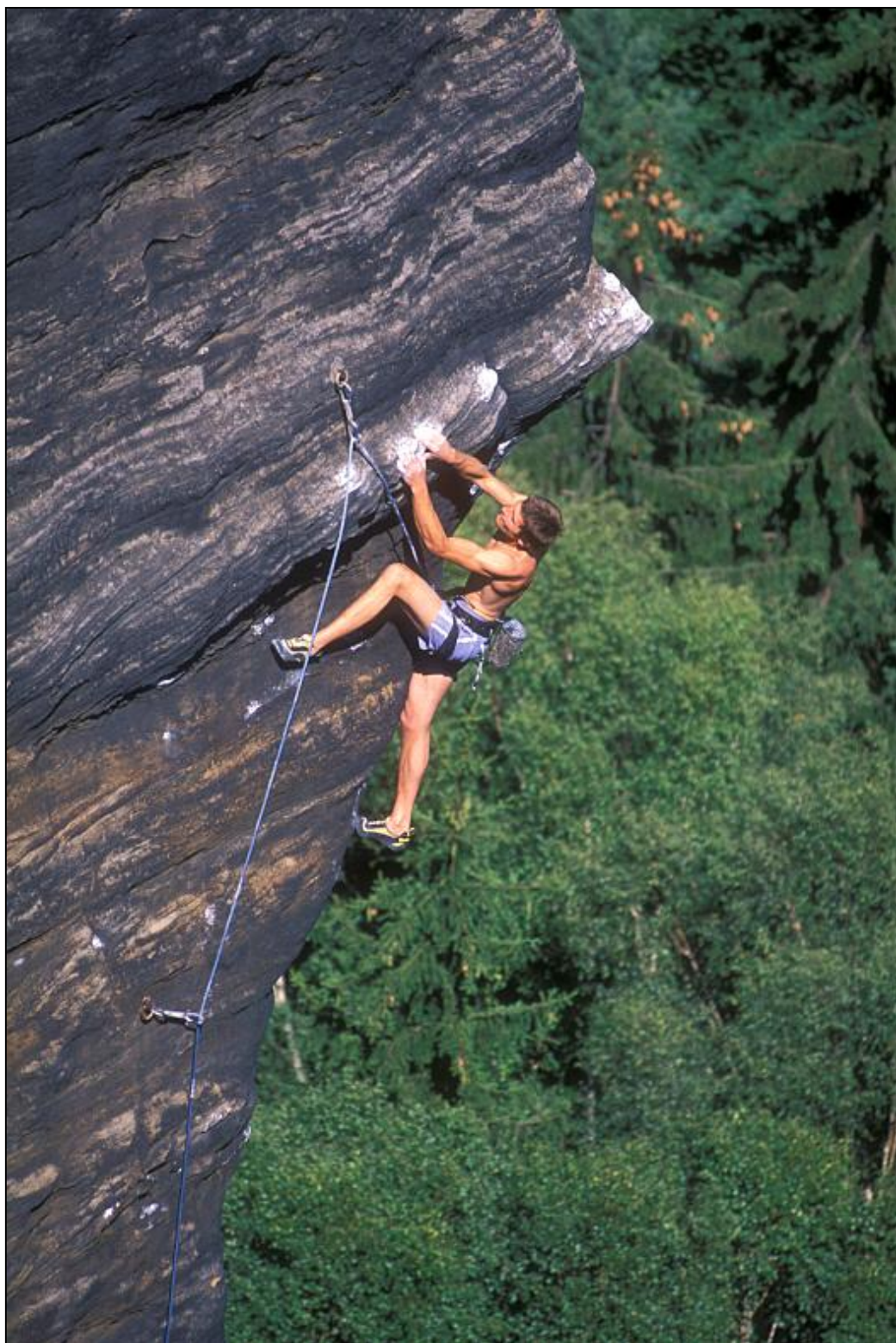

MARC
TWIGHT

„Měl jsem plno výmluv, abych nemusel jít znovu nahoru. Byly to stejné výmluvy, kvůli kterým kritizují ostatní; podmínky nejsou dost dobré, předpověď počasí je špatná, práce nám nedovoluje, lanovka zase nejezdí. Opakovaně jsme citovali obvyklý seznam rozumných důvodů, kterými jsme nahrazovali slova strach, lenost a nedostatek motivace...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín?
- ✓ Mt.Blanc - Mont Aiguille
- ✓ President - Big Wall # 2
- ✓ Zabilkův sraz horolezců
- ✓ Klasická cesta, klasický název
- ✓ Nové cesty
- ✓ Střípky
- ✓ a mnohé další...

Tomáš Tomajda Sobotka, Hrana RP IXc na Jeptišku, Levý břeh Labe. Foto © 2005 Pavel Žofka

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Srpnová schůzka se konala 3.8. v restauraci na Kocandě. Pršelo, z terásky opět nebylo nic. Prázdniny se přehouply do druhé půle a nás se sešlo jen sedmáct, včetně dvou milých hostů – **Petry Adámkové** a **Davidy Nehasila**.

Na programu toho bylo na prázdniny docela hodně, bohužel často to byly body dost neveselé...

Program srpnové schůzky:

- **Nový člen CAO Děčín.** Alespoň na začátek něco pozitivního – naše řady posílil, po několika ženách, konečně také chlap – **Jakub Martinec**. Kuba má na svém kontě i několik prvovýstupů v Tašově a v Rájci, hlavně s **Františkem Židem**.
- **Zákaz táboření na Bořni.** **Ladislav Vörös** a **Lukáš Chalupický** nám napsali o nemilé záležitosti – na lezeckém tábořišti pod jižní stěnou Bořně se objevila deska se zákazem stanování a rozdělování ohně. Ta sice brzy zmizela, nicméně ne zákaz jako takový..
- **Průvodce na Labák až příští rok.** Kdo se již těšil na slibovaného průvodce po Labáku, ten si bude muset ještě nějakou dobu počkat. Z technických důvodů vyjde až na jaře příštího roku. Pozitivní na tom je, že se tam tak dostanou i nové těžké cesty, které se teď opravdu hojně rodí na obou březích..
- **Návrh na změnu pravidel.** Vystoupil jsem s návrhem, abychom jako oddíl iniciovali změnu pravidel lezení na pískovcových skalách. A sice **vypuštěním nekontroverznějšího bodu pravidel – zákazu používání magnézia**. Zákaz je to jenom na papíře, nedodržuje se a veřejně se jeho porušování běžně propaguje třeba i tím, že jsou zveřejňovány fotografie současné lezecké špičky, která Mg používá téměř bez výjimky (*viz i toto číslo CNs*). Krom toho dodnes není zpracována žádná seriózní studie, která by zákaz používání Mg nějakým způsobem podpořila. Není v silách VK ani ČHS, dodržování tohoto zákazu zajistit a tento faktický stav nás staví do velice nevýhodné pozice při žádostech o výjimky ze zákona (povolení lezení) i při běžných jednání se zástupci OP. Protože fakticky zákaz neexistuje (není dodržován), je chybou držet ho při životě formálně v našich vlastních pravidlech. Jako kompenzaci bych navrhoval výchovu v oddílech, propagaci a zlepšení povědomí lezců o historických souvislostech a větší informovanost o klasických cestách a lezcích, kteří dokázali na svou dobu vytvářet těžké cesty i bez Mg. Současný stav je ale, podle mého názoru, jenom strkání hlavy do písku před realitou. Tolik alespoň velice v kostce, o co mi v návrhu šlo. Nicméně mandát jsem od přítomných nezískal (kromě tří se všichni ostatní zdrželi hlasování)...

Horám zdar!

Mt.Blanc - Mont Aiguille

O jednom vydařeném dvojboji...

Leoš Adámek
Povrly

Dějství první - Jak jsme dobyli vrchol aneb expedice Mont Blanc 2005

Začátek naší cesty byl 1. července v Povrlech (17.30 hod), ve složení **Karel Bělina**, **Mírek Kušej**, **Ivan Málek**, **Radka Krumplová**, **Vlad'ka Adámková**, **Ivo Adámek** a já (až na Vlad'ku všichni Povrliští rodáci).

Českou republiku jsme opustili na hraničním přechodu Svatý Kříž ve 20 hodin. Dále naše cesta vedla přes Norimberg, Stuttgart, Freiburg. Mezi Norimberkem a Stuttgartem jsme měli poruchu na autě což nás zdrželo cca 2 hodiny. Kolem druhé hodiny v noci jsme zastavili na odpočívadle, kde přespáváme a ráno v 6.00 naše cesta pokračuje. Po překročení hranice se Švýcarskem (2.7. v 8.00 hod), držíme směr Basilej a dále po dálnici přes celé Švýcarsko (směr Bern, Montreux) potom na Chamonix.

Do Chamonix jsme dorazili v 13.10. V centru města, v domě Horských vůdců (na náměstí), se seznamujeme s třídenní předpovědí počasí, která však neposkytovala dostatek času na jakékoliv přípravy, proto jsme se rozhodli vyrazit ihned. Naše smůla pokračovala dál, protože do La Fayet, odkud odjíždí tramvaj na úpatí Mont Blancu, přijíždíme pozdě (v 14.30 hod. poslední tramvaj odjíždí v 14.40 hod, což nebylo v našich silách stihnout). Vrátili jsme se proto do Chamomix přespat do kempu a v klidu se připravit na první ranní tramvaj.

Noc trávíme v přírodním srubu za jasné krásné noci. Ráno přijíždíme první tramvají (v 7.40 hod) na úpatí, kde začíná náš výstup. V 11.40 přicházíme na chatu Tete Rouse (2.367 m n.m.). Počasí zatím přálo, ale po získání dalších informací o předpokládaném vývoji, jsme se rozhodli pokračovat na další stanoviště na chatu Aiguille du Gouter (3.863 m n.m.). To znamenalo nejenom překonat velký výškový rozdíl během jednoho dne, ale i zdolat lezecky náročný úsek včetně kuloáru smrti, který má pověst nejnebezpečnějšího místa naší cesty. Na Gouter nás pokračovalo pouze šest. Pro velké bolesti kyčelního kloubu zůstal Karel na chatě Tete Rouse.

Kuloár smrti i zbytek skalní stěny jsme zdolali celkem v pohodě a na chatu Johanna Goutera dorazili v 16.50 hod. Na sněhové duně rozbíjíme výškový tábor, kde jsou s námi další dvě české výpravy. Po cca 30 minutách pocítíme bolest

hlavy a nevolnost. Ve 22.30 hodin jdeme spát. Noc je jasná a chladná (-15°C). Během noci do stanu naráží poryvy větru a nikdo z nás nespí.

Kolem 1 hodiny slyšíme zvuky a kolem nás prochází první nedočkavci směřující k vrcholu. Postupně kolem nás prochází další a další skupiny, což nám neumožňuje spát. Vstáváme ve 3.00 a připravujeme se na závěrečný výstup. Ve 4.00 vyrážíme směr vrchol. Cesta je vyšlapaná a před námi jsou díky jasné noci vidět skupiny světel jdoucích za sebou. Procházíme planinou a stoupáme do kopce přes hřeben Dome du Gouter. Před námi se rozevírá pohled na malé údolíčko na jehož okraji je stará bivačovací bouda Vallotka a nad ní se majestátně tyčí vrchol Mont Blancu. Míra křičí „tady to je jako na Luční louce“. Tento výrok všechny pobavil a dodal nám sílu na závěrečný výstup. V 6.30 odpočíváme u Vallotky a před námi je příkré stoupání do sedla a potom cesta po hraně přímo na vrchol.

Navazují na lano Vladka, Radku a brácha a vyráží vpřed. Mírek a Ivan jdou za námi každý svým tempem. Vzduch je velmi řídký což nám umožňuje postupovat jen velmi pomalu. Každých 10 kroků zastavuji a nechávám všechny chvíli vydechnout. Čím víc se blížíme k vrcholu, tím jsou zastávky častější. Proti nám zatím scházejí skupinky horolezců, které jdou z vrcholu. Vyhýbání je někdy velmi nebezpečné, neboť se pohybujeme po na hraně široké cca 50 cm.

Konečně máme vrchol na dosah, zbývá zdolat posledních 50 výškových metrů. Povzbuzuji holky a snažím se nevnímat zeboucí nohy. Konečně posledních 10 m a jsme na vrcholu! Mírek šel těsně před námi a ve chvíli kdy dorazil na vrchol křičí: „Teď jsou všechny ženský v Evropě pode mnou“..

Na vrcholu (4.807 m n.m.) jsme v 8.20 hodin. Ivan se trochu opozdil, ale doráží o 30 min déle. Na vrcholu jsme cca 40 minut (fouká silný vítr a je strašná zima). V 9.00 scházíme zpátky směr Vallotka. Mezitím se počasí začíná kazit. Mraky nám zahalují cestu a chvilkami není vidět kam jdeme. Naštěstí je cesta vyšlapaná, a tak se jí držíme. Do základního tábora jsme dorazili v 11.30 hod. V silném větru rychle balíme stan a jdeme se schovat do chaty Gouter, protože začíná sněhová bouře. Během odpoledne dochází další výpravy a chata je ve večerních hodinách plná. Bouře neustává a jsme nuceni na Gouteru nocovat (podařilo se nám usmlouvat slevu a platíme pouze 12 €/osoba).

Ráno 5.7. vyrážíme v 9.10 přes skalní stěnu směr chata Tete Rouse. Cesta je drobně zasněžená, takže většina jde v mačkách. Počasí je nádherné. Cestu jsi celkem užíváme až do doby než dorážíme ke kuloáru smrti. Před námi jde právě průvodce s dvěma Poláky a mají velké problémy kuloár přejít (je celý

namrzlý). Beru si cepín a jdu to zkusit jako první (bez maček). V polovině kuloáru se obracím a jdu zpět. Nasazuji mačky a přivazuji za úvazek na sebe Vladka s Radkou a zajišťuji nás přes karabinu na ocelové fixní lano, které vede nad kuloárem.

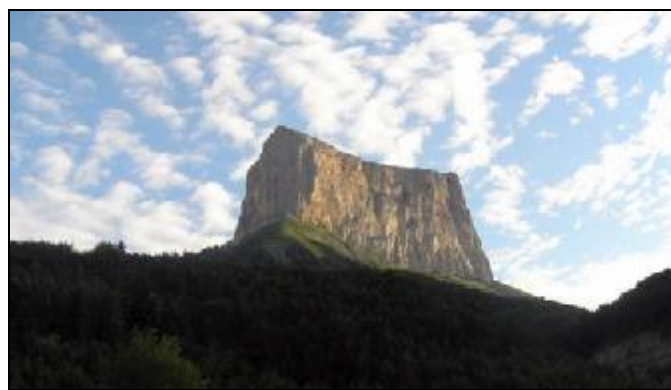
Mezitím Mírek s brácha v mačkách kuloár celkem bez problému přešli. Ivan jde bez maček a v posledních metrech ujíždí po ledu a přitom ztrácí cepín. Naštěstí se zachytil v rozsedlině cca 30 m pod námi. Než jsme z holkami přešli na druhou stranu, tak ho přicházející španělská výprava pomocí lana vytáhla na cestu. Všechno dobře dopadlo a bez zranění přicházíme (v 12.05) na Tete Rouse, kde nás už netrpělivě vyhlíží Karel Bělina.

Po malém odpočinku se vydáváme znovu na cestu směr konečná Tramway du Mont Blanc, ke které přicházíme v 14.00 hod. Ve městečku La Fayette se ještě fotíme a jsme rádi že jsme to zvládli. Po zabalení vyrážíme směr Grenoble a dále na Chichilianne, kde se nachází další cíl naší cesty - stolová hora Mont Aiguille.

Dějství druhé - Mont Aiguille – Hora nedostupnosti

Další cíl naší cesty je hora v nitru Francouzského národního parku, cca 80 km od Grenoblu, s názvem Mont Aiguille, jinak zvaná Hora Nedostupnosti. Tento skalní útvar se pyšní svou originalitou a v Evropě by se těžko našel podobný skalní masív. Od pradávna proto tato hora lákala nejrůznější dobrodruhy ke zdolání, což se povedlo již v roce 1492. Mezi její pokořitelé také patří i legenda mezi horolezci Reinhold Messner, kterého tato hora také uchvátila.

Je odpoledne 5.7., jedeme po dálnici z Albertville na Grenoble. Za Grenoblem pokračujeme po staré silnici a snažíme se držet směr Chichilianne, což je vesnice na úpatí naší hory. Do Chichiliane přijíždíme (s drobnými problémy) ve 22.30 hodin. Na parkovišti za vesnicí nocujeme a ráno nás přivítal překrásný pohled na majestátně se tyčící stolovou horu přímo nad hlavami.

V 9.00 vyrážíme s cílem dobýt vrchol. Nástup je cca 1.5 hodiny ostré chůze. Cesta k úpatí hory je lemována nepřeberným množstvím horských květů a velmi hustým porostem jehličnatých dřevin (což jako odborníka nejvíce zaujalo Ivana Málka). Po příchodu na úpatí hledáme nástup a po cca 20 minutách nacházíme masivní skobu odkud vede cesta na vrchol. Rozdělujeme se na dvě skupiny a v 10.30 začíná samotný výstup.

První skupinu vede Karel Bělina a má sebou Radku a Mirka Kušeje. Ve druhé skupině lezu první já, za mnou Vladka a potom brácha, který dobírá Ivana Málka. Mezitím se obloha zatáhla a začíná drobně pršet. Začátek stěny je trochu těžší, ale

po několika lanových délkách přichází na řadu traverzování, které je celkem dobře jištěno ocelovým lanem. Po přechodu traverzu se dostáváme do nitra hory, kde náš výstup pokračuje v pomyslném komínu. Karel se svou skupinou se nám vzdaluje a já nevím, kudy dál vede cesta. Po několika okamžicích hledání jsme našli hák a pokračujeme dále k vrcholu. Mezi tím déšť přidává na své intenzitě a vrchol je ještě na tři délky lana.

Cesta pokračuje úzkou průrvou a chyty v silném dešti klouží. Jsme promočeni na kost a začíná silně foukat vítr. Karel už dosáhl vrcholu a snaží se nám radit. Konečně jsme na vrcholu, který je porostlý nízkou trávou a připomíná nám fotbalové hřiště. Silné poryvy studeného větru nám neumožňují ani udělat vrcholovou fotku.

Rychle přecházíme náhorní planinu a sestupujeme skalní průrvou na plošinku, kde Karel pobíhá sem tam a hledá slaňovací dráhu. Je nám strašná zima a máme obavy z podchlazení. Konečně (po cca 20 minutách) Karel našel slaňovací oko. Traverzujeme po římse cca 100 m, kde Karel navazuje dvě 50 m lana a mizí nám pod převisem. Vítr pořád fouká a nikdo z nás nerozumí, co na nás křičí. Slaňuji tedy za ním a teprve po cca 30 m slyším, že cesta dál je v pořádku. Zprávu předávám ostatním a následně všichni celkem hladce slaníme prvních 50 m do komína, kudy vedla naše cesta na vrchol.

Bohužel, po slanění posledního se lano zasekává ve stěně a nejde stáhnout, což nám způsobuje velký problém, jak se dostat dolů. Po několika neúspěšných pokusech o stáhnutí lana, se znovu rozdělujeme na dvě skupiny. První skupinu vede brácha a pokračují v sestupu výstupovou cestou. Karel a já lezeme zpátky komínem nahoru. Po asi 80 m traverzujeme po úzké římse k místu, kde se lano zaseklo a po vyproštění lana doháníme první skupinu. Ještě posledních 30 m a konečně jsme všichni na zemi. Po smotání lan se vydáváme směr tábor, do kterého jsme dorazili za tmy, s pocitem úlevy, že jsme to přežili (ve 21.30 hod).

Ráno 7.7. balíme tábor a v 9.30 se vydáváme na cestu domů.

Hora Mont Aiguille v nás určitě nechala hluboký lezecký zážitek, ale i vzhledem k nepříznivému počasí nám dokázala proč nese název Hora Nedostupnosti...

V Povrlech dne 12. 7. 2005

President - Big Wall # 2

aneb Malé upřesnění...

Václav Širl

Praha

Milej Houbo, CAO News Ti chválím furt a napořád, ale do posledního čísla se přece jenom vloudily nějaké ty chybičky - které spíš potvrzují, že svědkové nic neviděli a pamětníci si nic nepamatuju. Řeč je o Big Wallu. Zvláštní, že já svůj podíl na prokopávání oné cesty vidím úplně jinak, než Petřík píše. (To bude asi tím časovým odstupem.)

Nebyl to Bělinův projekt, ale už Budínův - ačkoliv napadnout to muselo každého kolemjdoucího již v dobách raně předzabílkovských. Co tam ulezl Budín, nevím, ale mohu odpovědně dosvědčit, že já jsem učinil první pokus v létě 1964. Za Hubkovy asistence jsem se prodrásal prvních asi deset metrů, vetkl jsem prvovýstupák, a pro náhlý atak soudnosti jsem slanil. Tehdy jsem na to technicky vůbec, ale opravdu vůbec, neměl.

Další pokus jsem pohodil s Lubošem Oujezdským někdy 1970, a to už bylo nadějnější: skončili jsme v jeskyni. Prvovýstupák mezitím kdosi vytloukl.

Akce s Bělinou mi zcela vypadla z paměti časově (ale muselo to být dříve než 1976, řekl bych 1971!), leč nikoliv věcně - byl u toho opět Oujezdský, opět jsem vedl do jeskyně a pak už to byla křeč. Ze zoufalství Bělina bóchl na výlezu z převisu do spáry **HLINÍKOVÝ KLÍN** made by Širl (houno smyčky!) a kruh, který byl vlastně první ve zdi, nabušil sedě v onom klínu. To nebylo fěr, a tak jsme, ve stavu naprosté devastace morálu, sjeli dolů. O "děčinských ochráncích pravidel čistých" nevím nic, věc byla vcelku jasná - neměli jsme na to a kruh jsme nabušili vlastně jen kvůli bezpečnému slanění. Na zem jsme se dostali zaplaťpámbu bez problémů a tím pro mne Big Wall skončil. (Vylezl jsem to pak až v létě 1980 se Zuzanou Charvátovou, tehdy ještě Nehofmannovou.)

President – Big Wall, Ríša Litochleb a Pavel Černý Foto © Hanz Zak

Zabilkův sraz horolezců

Labské údolí 9. - 11.6.2005

Luboš Třeba

Nejdek

Znáám ho zatím jen z vyprávění a už hořím. Co teprve až ho spatřím. Nemluvíím teď o srazu, ale o Labském údolí. Tuhle legendu pískovcového lezení jsem chtěl navštívit už vloni. Nepovedlo se. Letos jsem přijal pozvání na Zabilkův sraz a na druhý pokus už se to povedlo. Původně to vypadalo, že pojedou sám. Ale nakonec z toho byla slušná výprava:

Svinčo s Martinou, Květa, a Kánis s Ilonou. Scházíme se v hospodě na návsi v Arnolticích v pátek v 7 hodin večer. Dáme dvě startovní piva. Nemůžeme se ale dlouho zdržovat, neboť vlastně ani neznáme cestu, a soumrak se nezadržitelně blíží.

Pravda, nezvolili jsme zrovna ideální variantu sestupu, ale zhruba za půl hodiny už slyšíme známky lidské přítomnosti. Zvuk kytar se nese lesem a vede nás neomylně k cíli. Je už tma jak v ranci. Pod skalním převisem hoří oheň a kolem něj je asi 20 lidí. „Ahoj!“. Hned nás odchyťí Jarda Uher a provádíme náš první historický zápis do zabilkovského deníčku. Pak potkám i velkého předsedu CAO Děčín Jirku Cháru (tímto Tě zdravím; jen jsem se nějak nedostal k tomu, abych s Tebou pohovořil o životě. Tak někdy příště..). U ohně se hraje a klábosí dlouho do noci. Kolem jedné uléháme pod stromy s přesvědčením, že přeci nemůže začít pršet.

Nezačalo. Teda pršet. Začalo přímo lejt. Ale byli jsme příliš líní na to, abychom se někam stěhovali. Ráno to podle toho vypadalo. Některé věci včetně spacáků se daly ždímat. Tož nevadí: zase bude líp. Hlavně, že už neprší a skály rychle schnou.

Počasi vypadalo dopoledne celkem slibně, a tak jsme vyrazili na průzkum. Kdysi jsem někde zahlédl fotku Strážce Dolního Žlebu. Moc se mi líbil a chtělo se mi být na jeho vrcholku. Vede tam nějaká čtyřka – to by snad mohlo jít. Při odchodu zjišťuji, že je nás o jednoho víc. Teprve cestou se dovidám, kdo že se to stal naším průvodcem – Honza Švihnos. Místní domorodec z Dolního Žlebu, který tady zná každý kámen na obou březích Labe. Teprve později plně ocením, jakým přínosem byl pro naši objevnou cestu. Procházíme po vrcholech masívů přes jednu vyhlídku za druhou. Každá zastávka je opatřena výkladem, kam že to koukáme, a jaké záluďné cesty skrz příslušnou stěnu vedou. Za chvíli se ocitáme pod vrcholem jedné z labských legend – pod Mnichem. Tady přichází ke slovu základní horolezecký kurs a výstup na vrchol starou cestou. „Myslím, že jsme připraveni na Strážce“, praví velký učitel po zdolání vrcholu. Cestou ještě mjííme další proslulý masív – Trůn. Z představy, že bych měl skočit na tu směšně malou vrcholovou plošinu, a pod sebou mít 80 metrů vysoké kolmé stěny, se mi dělá trochu nevolno, a tak raději volím ústup do bezpečné vzdálenosti.

Jedna obrátka za roh a už jsme pod ním. Strážce Dolního Žlebu. Příroda zde vymodelovala nádherný solitér. Jen mě docela zajímá, kudy vede nahoru ta čtyřka. „Bude to trochu vzdušné. Tam z té vedlejší skály se musí udělat přepad. Nalevo od sebe to budete mít k zemi tak 60 metrů“, věčně oznamuje labský Einstein a zdá se, že to myslí úplně vážně. Svinčo cestu přeběhne jak ještěrka a už sedí na vrcholu. Řada je na mě.

Vlastní přepad ještě zvládám. Opřem do tvaru luku mám pocit, že prostřední část těla se mi nutně musí propadnout do té díry pode mnou. Uvolním jednu nohu a na zlomek vteřiny ztratím rovnováhu. Nohy se mi rozklepou takovým způsobem, že nejsem schopen je zastavit. Trvá nekonečně dlouho, určitě pár desítek vteřin, než se aspoň částečně uvedu do klidu...

Teď krok na protější stěnu. I to ještě prošlo. Hledám ten správný chyt, který mě přenese přes tu díru. Ten ale chybí. Samé drobotiny, žádný pořádný madlo. Je to 50 na 50. Už to vím. „Svinčo, do toho nejdu“, neboť „...co není stopro mě vždycky skolí...“. Zbývá jen dořešit, jak zpátky. To mi ale jde kupodivu celkem snadno. Květa a Honza jsou za chvíli bez problémů nahore. Zkrátka kdo umí, umí, a kdo ne, zůstane dole. Mám tu teď pověšený pytel a Strážce jsem si soukromě přejmenoval na Strašáka.

Příjemný den zakončíme obědem - večeří v hospodě v Labské Stráni. Svinčo s Martinou jdou pro zásoby do auta a nás zbylé vede Honza ke zpáteční cestě vedoucí po úpatí skal, které jsme odpoledne přešli horem. „Tak tudy“, ukazuje na tři schůdky a úzkou pěšinku. On sám půjde dál dolů k Labi a k přívozu. „Ahoj, jsem moc rád, že jsi šel s námi“. Takže – Honzo – zdravím Tě na dálku a ještě jednou dík.

Po návratu do kempu ještě využijeme posledního světla a jdeme zjistit, kde je vlastně ten slavný Vojtěch. Po dvou drobných omylech a dotazech stojíme u něj. Nu – příště už budeme chytřejší.

V noci jsme tentokrát už nezmokli a ráno je nutné dořešit, co dnes. Tedy ráno: já byl vzhůru v sedm hodin, ale zbylé kusy nechali lenošení volný průběh, a vstávaly v půl jedenáctý. Sakra, takhle toho moc nestihneme. Počasí se tváří všelijak a občas spadne drobná sprška.

Je poledne, když se konečně rozhoupáme k nějakým činům. Volba padla na Vojtěchova mladšího brácha Vojtíška, kterého jsem obhlížel včera večer. Po staré cestě se dostávám na vrchol své první labské věže. Pak ještě zdoláme pěknou spáru na západní straně. Čas ale rychle utíká a kromě toho začíná zase trochu pršet. Balíme.

Cesta zpátky nás vede okolo bivaku, kde u čoudícího ohniště sedí poslední mohykáni Zabilkova srazu. Jsou to tři chlapi z Varů. Zkrátka musím zas ujet 150 km, abych potkal kluky, kteří bydlí 15 km ode mě. Ale k tomu asi mají srazy mimo jiné sloužit. Poznat kus krásné přírody a poznat pár nových lidí. **Takže – pokud se zadaří, za rok Ahoj!**

Klasická cesta - klasický název

aneb Jak Jansič s Jíťou o svatební dar přišli

Milan LdS Svinařík

Horoklub Chomutov

Mám problém s dárky. Myslím, že většina mužské populace snadněji vyřeší logaritmickou rovnici, než nerudovský problém: Co s ní? Přesněji řečeno: Co pro ni?

Svátky, narozeniny a Vánoce jsou periodicky se opakující státní zkouškou v oboru dárkománie. Tyto pravidelné milníky se dají snadno ohlídat pomocí zvyrazňovačů aplikovaných na kalendář, případně jejich digitální obdobou pomocí různých organizérů v počítači. Takže první předpoklad - nezapomenout na ni - je celkem bez problémů. Tedy až na pár výjimek.

Občas se totiž někdo narodí nebo někdo ožení a tu náhle, uprostřed pohody a klidu, nastává chaotické nakupování obrazů s jeleny, broušených váz, keramických svíců a podobných praktických komodit.

Někdy však nenastane ani tento stav a člověk najednou stojí před jubilanty jako jouda a jediný dárek je potřesení rukou a rozpačitý úsměv. Takto na švestkách si nás horoklubáky nacytil Jansič s Jíťou. Do posledního okamžiku jsem myslel, že jedu na nějakou bojovku, kterou zorganizoval Jansič v Perštejně a nazval to Pálení čarodějnic. Nakonec z toho byla svatba jako řemen a nejen my lezci, ale i příbuzní a rodiče svatečků nevěřičně zírali a kroutili hlavami.

Vím, že opakovaný vtíp už není vtípem, ale dostal jsem v průběhu svatební hostiny nápad, udělat Jansičům cestu na krásnou věž Lebka u Malého Hrzína. A to hned druhý den zrána po svatbě. Mám totiž s sebou kompletní výzbroj, včetně kovárný. Podobně jsme to

s Broňkem udělali Šťastňákovcům na Bořni před pěti lety. Co horolezcům dát víc, než pěknou cestu na pěknou skálu, že?

Protože jsem však v noci zkoušel trochu tancovat, trochu skákat a trochu lítat, byl jsem druhý den nucen navštívit odbornou lékařskou pomoc, a tak se svatební prvolezení nekonalo. Vlastně konalo. Letoš mi nápad vyfouknul a v Perštejně napůl vylezl a napůl vyhrabal ve východní stěně hlavního masívu novou čtyřicetimetřovou cestu, kterou nazval Novomanželům Jansovým. Tím mi dal šach-mat!

Téměř dva měsíce po nucené pauze stojím pod Lebkou a koukám co mě čeká. V západní stěně se vine mírně převislá ramenní spára v čisté kompaktní skále. Krásná linie! A jak by jí slušel název Svatební spára! Jenže ten už je teď pasé. Utěšuji se tím, že vím, že Jansič s Jíťou nejsou příznivci širočin, a tak by se jim tento svatební dar třeba jevil stejně pitomý, jako obraz s jeleny.

Z tohoto meditativního rozpoležení jsem se probral záhy, když jsem ve visu za jednu ruku provazoval vklíněný kámen v polovině spáry. Trvalo mi to strašně dlouho. Uzly jednou rukou mi moc nejdou, takže jsem se pěkně využíval. V knize

Písaři jsem četl, že prvovýstupci by měli co nejvíc lézt a co nejméně sedět. Beru si to k srdci a deru se bez přestávky k vrcholu.

Těsně pod vrcholem se mi v ruce protočil vklíněný kámen a já už se viděl dole i s ním. Naštěstí vydržel kámen i já, a tak jsem tohle rehabilitační cvičení úspěšně dokončil a jal se přemýšlet nad názvem, zatímco jsem dobíral Květušku. Jenže Květuška to přeběhla moc rychle, a tak mě nestihlo nic napadnout. Bery, který mě celou dobu fotil a točil, rychle sundal sedák s tím, že jde péct buřty a že to nepoleze.

Po zbytek dne brouzdáme mokřým lesem od skály ke skále a já pořád přemýšlím nad tím zatraceným názvem. Název Svatební jsem zavrhnul, protože mě Letoš předběhnul v Perštejně. Pak jsem uvažoval o názvu Hnátolam, protože pád z podvrcholu končí na nástupové polici. Jenže to jsem taky zavrhnul, protože by to třeba kvůli tomu názvu nechťeli lézt.

Najednou mi zavolal Meko, který mě tuhle skálu ukázal a ptal se, co jsme lezli. Tak mu říkám, že tu převislou ramenní spáru, a on povídá, jó, myslíš tu Západní spáru?

Usoudil jsem, že klasická cesta (a to ramenní spáry bezesporu jsou) zasluhuje klasický název, a tak jsem ji pokřtil Západní spára. No a ke klasickému názvu jsem přidal i klasickou klasifikaci V+ s dovětkem „namáhavé“.

Vždyť je to v lese, tak to přece nemůže bejt šestka.

Kdyby tam byla napsaná šestka, tak by ses mohl začít bát a spadnout. Tak nějak je definovaná MLK (Mekyho lesní klasifikace) a do ní jsem to napasoval.

Takže přeji příjemnou zábavu a novomanželům Jansovým doporučuji osobní kontakt s tímto nádherným kusem skály, aby věděli, o jaký krušnohorský klenot přišli.

Samohybem na Korsiku

aneb Neuvěřitelná dobrodružství Jany a Vlasty..

Jedeme sami, tedy Jana a já, našim spolehlivým samohybem-veteránem Pašikem. Cestu hornatou krajinou ostrova rozhodně nepodceňujeme, a tak se mezi náradím, kromě různých kabelů, řemenů a hadiček, objevuje i celý alternátor. Jak se záhy ukáže, příprava mohla být o něco lepší. Má neoblomná víra ve výborný technický stav našeho samohybu byla nahlodána už reakcí našeho automechanika: „To jedete fakt TÍMHLE autem???!“ Na sled událostí, který následoval, dlouho nezapomeneme...

Více již v příštím čísle CAO News !!

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Labské údolí – pravý břeh

Poseidon – Slalom RP IXa

červen 2005

Tomáš Sobotka x Ondra Beneš

Od 2. BH cesty Mořská nemoc přes 4 BH do cesty Nervotoč.

Dolnožlebská vyhlídka – Na kolena RP IXb

červen 2005

Ondra Beneš x Tomáš Sobotka x Filip Fido Martínek

Od 1. BH cesty lahvoň zprava přes 3 BH na vrchol.

Děčínská věž – Nirvana Xa AF

červen 2005

Tomáš Sobotka x Ondra Beneš

Pravou údolní hranou přes 6 BH na vrchol.

Pražská stěna – Smog RP IXc

červen 2005

Ondra Beneš x Tomáš Sobotka

V levé části údolní stěny přes 3 BH přímo ke kruhu u spáry.

Labské údolí – levý břeh

Žlutá stěna žlebská – Pražský fajšmekří RP VIIIc

10.7.2005

Richard Litochleb x Pavel Černý

Nástup jako „Bublifuk“ a dále vlevo oblou tupou hranou přes 8 BH.

Žlutá stěna žlebská – Bud' fit RP IXa

10.7.2005

Pavel Černý x Richard Litochleb

v levé části stěny z pravé části vytrčeného předskalí asi 4,5 m vlevo od „Fialové spáry“ převislou (ale mírně) trhlinou sokolíkovičtého charakteru pod převis. Ve spodních tutam drobných chytech (blbé nohy), zprava do leva, tam přes převis a tutam spárou a tutam podél k poslednímu některému ze 7 BH.

Panna – Virgo Intacta IXc (AF)

25.6.2005

Jiří Prcas Slavík x Petr Špek Slanina

Přes 1. kruh na Gambítku, zprava sokolíkem ke 2. kruhu. Stěnou ke 3., přímo do díry 4. K, traverz doleva a přes převis k 5. K. Dále po hraně na vrchol.

Reichstag – Berlínská zeď RP IXa

3.7.2005

Richard Litochleb x Pavel Černý, Jiří Slavík

Pravou částí Js stěny přes 5 BH ke slaňovacímu BH.

Barokní stěna – Malá noční hudba RP VIIIa

16.7.2005

Richard Litochleb x Pavel Černý

Úzkou stěnou v levé části stěny přes 6 BH.

Smolař – Levoboček RP VIIc/VIIIa asi

v květnu, červnu nebo rozkětu? 2005

Petr Laštovička ml.

Od 1. BH cesty „Piatok 13.“ vpravo vpř. (tj. vpřed!) cez niekoľko borháčikova krič k poslednému, takému lesklému volačomu.

Zasa po tých pivách taram somaroviny...

Rájec

Trpaslík – Pravá údolní cesta V

29.4.2005

Karel Bělina, Radka Krumplová

Vpravo v údolní stěně přes díru (kruh) stěnou a hranou n.v.

Trpaslík – S spára VI

Karel Bělina, A.Krumhanzl, D.Vízner

V S stěně spárou přes kruh na vrchol.

Jezevčí doupe – Štít proti hříchu VIIIb

15.4.2005

Karel Bělina, D.Hölzl, J.Šauli, C.Suchý, K.Vlčková

V pravé části JZ stěny přes díru k 1. K. Stěnou přes 2. K n.v.

Kulihrášek – S cesta VII

15.4.2005

Karel Bělina, D.Hölzl

Úzkou S stěnou přes kruh na balkón Staré cesty a tou n.v.

Dušičková věž – Vzkříšení jara V

30.3.2005

Karel Bělina, Alice Řehořová

JV hranou přes kruh, výše spárou na vrchol.

Třeboňská věž – Přímá cesta Jana Křtitele VI

30.3.2005

Karel Bělina, Alice Řehořová

Středem údolní stěny převislým sokolíkem do dvojspáry, tou na vrchol.

Střelecký trůn – Údolní cesta V

30.3.2005

Karel Bělina, Alice Řehořová

Středem údolní stěny přes kruh na vrchol.

Slimáková věž – SZ hrana V

31.3.2005

Karel Bělina, D.Hölzl

Hranou přes oblá břicha na vrchol (nejištěno).

Slimáková věž – JV hrana VI

31.3.2005

Karel Bělina, D.Hölzl

Převislou JV hranou přes kruh na vrchol.

Strážce svahu – Řádění pod svahem VIIIb

12.4.2005

Karel Bělina, P.Bechyně, J.Rosol

Komínem vlevo od údolní cesty dále stěnou na polici pod převisem. Převisem doprava ke kruhu. Stěnou vpravo a po hraně na vrchol.

Strážce kazatelny – Náhlý obrat VII

31.3.2005

Karel Bělina, D.Hölzl

Z velkého bloku pod J stěnou. Pravou částí J údolní stěny přes 2 kruhy na vrchol.

Rájecská – Výkřik do tmy VIIIb

18.6.2005

Karel Bělina, J.Rosol, S.Váchová, P.Bechyně

Spárou u SZ hrany na balkón. Stěnou doprava k 1. kruhu.

Vpravo po hraně ke 2. kruhu. Stěnou vlevo přes polici n.v.

Pilátova věž – Lomenice VII

23.4.2005

Karel Bělina, P.Bechyně, J.Řezníková, J.Rosol, T.Kekrt

Starou cestou do díry. Dále převislou spárou na konec.

Přechod doprava k sokolíkovičtému spáře a tou na vrchol.

Pilátova věž – Přímá údolní cesta VI

10.4.2005

Karel Bělina, J.Nescheida, S.Krob, M.Dříza, M.Witte, J.Prinke, M.Feldman

Vlevo od Údolní cesty stěnou do díry (hodiny) a převisem k 1. kruhu. Stěnou přes police ke 2. kruhu. Nad kruhem doleva a středem stěny na Z vrchol věže.

Pilátova věž – Revoluční řešení VIIIb

16.4.2005

Karel Bělina, J.Rosol, R.Vepřovský

Od hodin „Západní Barthovy spáry“ vzhůru ke kruhu. Trhlinou při hraně a výše hranou na vrchol.

Věž přátel skal – Údolní cesta IV

27.3.2005

Karel Bělina, J.Rosol, U.Rarisch, H.P.Klingner

Středem údolní stěny spárou na vrchol.

Věž přátel skal – Soprasalto V

28.3.2005

Karel Bělina, J.Rosol

V levé části J údolní stěny ke kruhu. Stěnou přes díru na vrchol.

Věž přátel skal – Trapéz V

28.3.2005

Karel Bělina, J.Rosol

Převíslou spárou v Z stěně ke kruhu. Stěnou na vrchol.

Věž přátel skal – Kluzká V

28.3.2005

Karel Bělina, J.Rosol

V pravé části náhorní stěny trhlinou doprava na vrchol.

Věž přátel skal – Náhorní II

28.3.2005

Karel Bělina, U.Rarisch, H.P.Klingner

Vlevo v náhorní stěně na vrchol.

Věž přátel skal – JV hrana IV

28.3.2005

Karel Bělina, H.P.Klingner

JV hranou na vrchol.

Srbská Kamenice a Všemily

KYKAMA – Přímá Manu Chao IXc (RP Xa)

Jiří Slavík & Petr Slanina

Nástup jako „Atlantis“ doprava ke K a dále jako Manu Chao k vrcholu.

Skály pod Čapem - Komářův údolí

Silvestrovská věž – Zvuk slunečních hodin VII

16.6.2005

Karel Bělina, L.Martínek

Severní hranou V vrcholu přes 2 kruhy na vrchol.

Silvestrovská věž – Komu se nelení VI

16.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

Středem SV stěny V vrcholu ke kruhu. Úzkým komínem n.v.

Silvestrovská věž – Tanec v temnotách VII

16.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

V levé části SV stěny stěnou při hraně přes 2 kruhy na vrchol.

Silvestrovská věž – J komín III

12.6.2005

Luboš Martínek

J komínem na konec, překrok vlevo na hranu Hlavní věže a po ní na vrchol.

Silvestrovská věž – Rozpor VI

12.6.2005

Luboš Martínek

SZ komínem mezi masivem a Hlavní věží na konec, přepadem na vrchol.

Silvestrovská věž – S hrana VI

16.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

S hranou Hlavního vrcholu přes 2 kruhy na vrchol.

Silvestrovská věž – Proti vlnám VII

16.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

Středem SV stěny Hlavního vrcholu přes 2 kruhy a výše vpravo do žlábků a jím na vrchol.

Silvestrovská věž – Lepší už to nebude VII

16.6.2005

Luboš Martínek, K.Bělina

V levé části SV stěny přes 2 kruhy na vrchol.

Rarach (nová věž) – Náhorní cesta II

Luboš Martínek, J.Hnilica, J.Hnilica ml., M.Hnilica

Středem náhorní stěny na vrchol.

Rarach – Levá náhorní IV

2.6.2005

Luboš Martínek

Levou částí náhorní stěny na vrchol.

Rarach – Nucený výsek IV

21.5.2005

Zdeněk Hubka, Dana Hromasová

Spárou na pilíř, traverz vlevo na hranu a jí na vrchol.

Rarach – Černoboh VII

2.6.2005

Luboš Martínek (jištěn)

Pravou částí údolní stěny přes 2 kruhy na vrchol.

Rarach – Obětní beránek VII

16.6.2005

Karel Bělina, L.Martínek

Spárou v údolní stěně přes 1. K na pilíř ke 2. K. Stěnou n.v.

Rarach – Pravá náhorní IV

2.6.2005

Luboš Martínek

V pravé části náhorní stěny krátce rozporem, přepad a stěnou na vrchol.

Skály u Kamenického Šenova

Pionýrská věž - Sjezdová cesta V

26.7.2005

David Nehasil, M.Šafařík, L.Jindra

V stěnou přes převis, trhlinou šikmo vlevo na hranu (břízka) a na vrchol.

Prysský kámen - Levá údolní cesta IV

26.7.2005

David Nehasil, L.Jindra

Stěnou při levé údolní hraně na vrchol.

STŘÍPKY..

Rozhovor s Gerdem Tschunkem

Jen několik nepřesností..

Velmi rád jsem si přečetl rozhovor s **Gerdem Tschunkem**. Ten chlap je starší, ale na mnoho věcí o horách jsme měli vždycky stejný názor - je to vzácný člověk. Ale zub času na jeho paměti patrně také zahlodal, anebo to je spíš jeho velkorysostí, pokud se jmen a popisů tečje.

Tedy ne Předuch, ale BŽEDUCH, ne Ulantauch, leč ULLU-TAU - ovšem to jsou jen detaily, které možná padají na vrub přepisu z audiozáznamu.

Ovšem rozesmál mě Juraj Puchyvít! Bistubohu - ten chalan se jmenuje **JÁN ĎURANA**, zvaný Čistič (tedy též Pucák či Pucr)! A furt ještě žije - zeptej se ho!

Jójo - nikdo to nemá lehký! Měsíc to nejní, lezli jsme s Cachem Stollův pilíř na Rauschenstein. Už jsem to jednou lezl - v červnu 1970 - a nepamatoval jsem si z toho taky naprosto nic! Takže furt a furt nová dobrodružství!

Hamdulilah!

Václav Širl, Praha

Ján Ďurana – lezecká osobnost SR

Ján Ďurana (na snímku při přebírání ceny JAMES) se narodil před 70 ti lety. Již od šedesátých let minulého století, společně s několika dalšími vynikajícími lezci, výrazně ovlivňoval rozvoj sportovního lezení na Slovensku, které se tehdy moc „nenosilo“ a ještě v osmdesátých letech většina slovenských lezců nebyla ochotna akceptovat různé lezecké styly, jako samostatné disciplíny.

Alan Formánek vzpomínal před nějakou dobou na stránkách JAMESu na onu éru takto:

*„Pamatuji si, že když jsme se v roce 1981 rozhodli odejít z Vysokých Tater na skalky, představitelé našeho klubu nás seriózně nazvali zrádci, protože jsme pryč zradili hory. V létě roku 1980, když Pepo Hrušovský začal pracovat na volném přeledení starých technických cest, byl otevřeně zesměšňovaný za to, že degraduje lezení na sport. Navíc, komunistický režim v těch časech podporoval jen mamutí horolezecké expedice, které mohl použít jako propagandu, což samozřejmě také zbrzdilo rozvoj sportovního lezení. Paralelně s oficiálním horolezectvím se našťestí začali objevovat rebelové. Jedna skupina, která si říkala "Pavúci", začala dělat na skalkách i v Tatrách nové a těžké prvovýstupy - **Ján Ďurana** byl často vídaný v tanečních lakýrkách jak nese těžký kožený kufr na některou z tatranských chat, **Ivan Dieška**, rozladěný po hádce s manželkou, si vysóloval na Lomnický štít cestu obtížnosti 6 a **Pavel Pochylý** utekl zase před Veřejnou bezpečností a schovával se ve Vysokých Tatrách, kde dělal náročné sólové výstupy..“*

Tourminátor Lance Armstrong

Nádherný a nezapomenutelný zážitek připravil všem milovníkům cyklistiky Američan **Lance Armstrong** (na snímku) v letošním ročníku slavné Tour de France. Předem ohlášený konec své závodní kariéry vyzdobil těžko opakovatelným rekordem – po sedmém v řadě za sebou zvítězil.

TdF je vrcholem cyklistické sezóny a je považována, za nejtěžší etapový závod vůbec. Armstrong ujel 3608 km dlouhou trať za 86 hodin a 15 minut. Jeho průměrná rychlost byla 41,6 km/hod. Úžasná podiváná...

Novinky od Jitky Skálové

Momentálně se pohybuji mezi lidmi z Ústí nad Labem (mé rodiště), Dubí (můj oddíl), Prahou (fuj) a Libercem (Jabloncem, Turnovem). Je fakt, že těch lidiček, které potkávám, se kterými se bavím, je docela dost.

Např. **Jirka Prcas Slavík**. Někdy v polovině června (18.6.2005) se na Malé skále účastnil se Špekem a dalšími Extrem Cupu 2005. Je to závod družstev a to, co předvedl Prcas se Špekem, to bylo teda „hustý“. Samozřejmě vyhráli jako team závod veteránů, ale nabušeným mladším to v lezení opravdu regulérně natřeli.

A od jeho posledního zájazdu, který byl na jaře do Monaca, se převážně pohybuje v Labáku na levým a když je ošklivo, tak ve Všemilech nebo, klasika - Pantáku...

★★★ MONACO - 2005 ★★★

Já osobně jsem využila (konečně) dovčí a svátků v červenci a vyrazili jsme do Arca. Každý nás zrazoval, že tam bude děsný vedro, ale nakonec jsme zjistili, že se sice nedalo lézt na sluníčku, ale počasí jsme měli velice dobrý... Na rozdíl od těch, kteří nás zrazovali.

Mezi účastníky tohoto zájazdu byli **David Semiginovský** (navrátilce po 12-ti letech do skal), **Petr Čermák**, já, další auto **Pepínó Nežerka** se svými „mladými přáteli“ a **Pet'a Chaloupek** z Liberce se svou **Koči**.

Uf, to jsem se teda rozepsala...

Jinak zkusím pro CAO News při nějakém sejšnu dohnat Prcase, třeba ohledně cest apod.

Jitka Skálová

Pozdrav z daleké Bolívie

„Jelikož se už tři týdny poflákujeme po Bolívii, tak jsme červencové číslo CAO News, které nás zase vrátilo myšlenkami do českých luhů a hájů, kde se to Jonášovými krasavicemi teď v létě určitě jen hemží, otevřeli až dnes. Díky moc za stálé doručování tohoto světového plátku.

Karel Kája Pilch & Pavla Pája Vlasáková

Kromě cestování po této fantastické zemi, jsme se trošku činili aj v kopcích a povedl se nám výstup na 6.542 m n.m. vysokou Sajamu. Byl to fakt nářez... Ale to je na delší povídání někde u oroseného krasavce.

Všechny moc zdravíme a v srpnu někde ve stěnách, či u toho oroseného, naví...“

Jedovatý trpaslíček z Příhraz

Vloni začátkem května objevili v Příhrazských údolíčkách novou věž **Mario Witte** a **Jörg Nescheida**. Nazvali ji Jedovatý trpaslíček a vylezli na ni z náhorní strany první cestu (Normální cesta IV) přes jeden kruh, na vrchol umístili slaňák a vrcholovou knihu. 20. května se na místo činu vrátili a s nimi **Johannes Munde**. Pod jeho vedením pak společně vystříhli středem údolní stěny novou cestu přes dva kruhy (Údolní cesta VIIa).

Po více jak roce (16.7.2005) se na vrcholu objevili první Češi – **Jiří Chára** a **Tomáš Hrabáň** z CAO Děčín.

A kromě Horám zdar! na NC se jim podařilo i první opakování celkem těžké Údolní cesty.

Na štandu bývá někdy veselo ...

Z originálu na webu Traversella přeložil **Lukáš Chalupský**

Zpráva o akci „ORABOŘ“

ORASÍN a BOŘEŇ

Víkendová akce ve dnech 24. – 26. června 2005:

Vyjela jsem si s trojkou Hrabáňů. (Započítána i mrňavá Sára – pes krysařík. Něco mezi přerostlou myší a hopsajícím netopýrem; nicméně roztomilým kusem expedice.)

V Libouchci jsme přibalili Železného Michala, prý Karla. (Taky něco „mezi“. Když lezl, remcal jen málo, když mlčel, vymejšlel anekdoty.) Bylo vedro a předpověď počasí též tropická – s přívalovými lijáky a hromy.

Protože lezecká oblast Orasínu je poblíž Chomutova, a tudíž poblíž Kamencového jezera (známého čistou vodou), zahrnili jsme v kempu přímo u jezera. Ve vítaném chládku košatého dubu. Pod ním se nalézal kulatý betonový stoleček, kam jsem umístila i vázičku s květinami. Byly nejen estetickým doplňkem – když Táňa začala krčit nos jako králík, došlo nám, že stolujeme na víku kanálu...

V noci vydatně lilo. Ráno jsme vyjeli do vesničky Orasín, tam nechali auto a šlapali p lesní asfaltce asi 2 km do skal. (Materiál je prý „ortorula, podrobnosti cest naleznete v průvodci.)

Kam se hrabu na Hrabáň! Lezli jako lasičky. Mně se povedly jen nějaké dvojky na „Skále u cesty“, ale prý nebyly zadarmo. Železný s Tomášem si zabojovali na nějaké osmě, fotila jsme je, když si zalítali..

Chtěli jsme na „Cimbuří“, s výběrem cest různé klasifikace, nicméně po nočním lijáku to všude vokol vypadalo jak v tropické džungli: Kapalo odevšad, nejen z kapradí, ale výhled do zeleně byl báječný. Růžolící náprstníky nám přerůstaly přes hlavu a dole se perily hladiny dvou jezer.

Po návratu do kempu bylo plavání do půlnoci, pak disko, kde excelovala Táňa – a Železný filmoval, div se mu nezasekla kamera. Na prostorném molu jsme si po večeri udělali piknik. Vytahovala jsem se šipkami do temných vod, což se mi vymstilo. O komára se nejdřív zajíkla Táňa, poté já jednoho spolkla, přičemž mi uvíznul někde na hlasívkách. Hlas mi odešel téměř naráz, nějaká blbá alergie, či co. Dojemná byla péče kamarádů, kteří lékařku poléčili: Krom příslušných pilulek, které vlastnila Táňa, hrkala jsem do sebe stídivavě pár druhů alkoholu..

Ráno jsme byli (kupodivu) všichni fit. I to počasí se vylepšilo, ale orosený Orasín byl zamítnut. Jeli jsme na Bořeň. Tam se lezecky zadařilo! Lezli jsme na krásné „Nebeské stěně“, chlapi něco těžšího, já byla náramně spokojena se svými čtyřkami.

Na zpáteční cestě jsme omyli pot a prach v jezeru u Varvažova. Den byl parádní; příjemně jsme relaxovali v místech, kde kdysi řádil bojechtivý Napoleon.

Akci jsem hodnotila na „1 s hvězdičkou“, ale to já vždycky – všude tam, kde je pohoda!

Jindřiška Řeháková, CAO Děčín

Prcek se Zbynd'ou zdolali Piz Berninu

Vladislav Prcek (HO Boletice) a **Zbyněk Homola** (HTW Děčín) úspěšně zdolali Piz Berninu ze Švýcarské strany a spokojeni se přesunuli do Českého Ráje opět si přivykat na milovaný pískovec..

Zprávu donesl přímo do redakce jistý poštovní holub..

MERENI EXTREM CUP 2005

MALÁ SKÁLA - 18. června 2005

Merení Extrem Cup je opravdu extrémní štafetový závod 6ti členných družstev. Jednotlivé disciplíny štafety jsou kajak, běh, lezení, MTB I, paragliding a MTB II. Místem konání byla Malá Skála v Českém Ráji.

Letošního závodu štafet se zúčastnilo na 20 družstev – mužských, smíšených, ženských i veteránských – celkem to bylo 120 závodníků a závodnic a, jak již výše zmínila **Jitka Škálová**, přijela si zazávodit i známá dvojice špičkových lezců **Jiří Slavík** a **Petr Slanina** alias Prca\$ & Špek. Jejich družstvo nazvané Astrachaňci dále tvořili: **Vladimír Pour**, **Daniel Stehlík**, **Petr Kubeš** a **Martin Bauer**.

Ve své kategorii veteránů neměli Astrachaňci soupeře a v celkovém hodnocení všech kategorií skončili na vynikajícím druhém místě! V lezecké disciplíně se žádnému z družstev nepodařilo dostat se pod 50 minut, **Prca\$ & Špek Kompanie** to zvládla za 44.35. No prostě vyškolili tam úplně všechny...

Petr ŠPEK Slanina & Jiří PRCA\$ Slavík

Tři nejlepší týmy bez rozdílu kategorie:

- 1. NONAME TEAM** (Jan Kolář, Radek Linhart, Zedník, Štumpf, Jan Kopka, Ondřej Svatý) Celkový čas: **232.32**
- 2. ASTRACHAŇCI** (Vladimír Pour, Daniel Stehlík, Jiří Slavík, Petr Slanina, Petr Kubeš, Martin Bauer) Čas: **246.01**
- 3. INDUSTRIAL INHALERS B TEAM** (Petr Horák, Zbyšek Charvát, Bambušek, Vršovský, František Kubíček, Josef Šourek) **250.05**

The Crimson Jazz Trio

Na světě je nová, velice zajímavá, hudební skupina: **The Crimson Jazz Trio** (CJ3).

Crimsonů do jazzového formátu.“

Během roku 2004 se spojil s basistou a velkým fandou King Crimson **Timem Landersem** a pianistou **Jody Nardonem**. V květnu 2005 se jim ve studiu ve Woodlands Hills podařil zázrak - skvostné jazzové nahrávky oblíbených skladeb KC.

The Crimson Jazz Trio se chystá vydat své první studiové album "The King Crimson Songbook, Volume One", (Voiceprint Records) již v říjnu!! Máme se na co těšit :o)

POZVÁNKA na SRAZ

Petr Štěpán

*Ve Skaláku pod Blatníkem
stojí Anna s pamětníkem.
Čtyřicet je tomu let
rozpomněl se náhle kmet,
jak své družstvo stěnou ved.
Pojďme lezci, hola, hola,
uděláme repete,
polezeme zdola shora
proto všichni přijďte.*

Sraz od pátku 12.8. do neděle 14.8.2005 na chaloupce v Turnůvku pod Hlavaticí. Kudy vede cesta? Železniční zastávka Turnov-město (není to hlavní nádraží) a hned za šraňkama odbočíme prudce doleva po červené, okolo studánky, po můstku přes potok Libuňku, mírně do kopečka vystoupáme 8 schůdků a jsme na polní cestě. Schůdky za cestou pokračují, ale tudy půjdeme až zítra. Dnes jdeme doleva a po 80 ti metrech dojdete k chaloupce a tam na zápraží bude čekat Pěť a Anička.

Tak si to pěkně Vašku Storzere, Krchove, Jardo, Tome, Jeremy, Prcku a ostatní přečtete, vezmě stany a dojdete.

Těším se na Vás

Petr Štěpán - chaloupka pod Hlavaticí - Skalák

Skály u Kamenického Šenova

Nových cest se dočkaly i hodně zastrčené skály u Kamenického Šenova a Prysku. **David Nehasil** nám napsal:

„Dnes jsme se toulali kolem Kamenického Šenova a na dvě věže vylezli prvovýstup: Na Pionýrskou věž Sjezdovou cestu V (David Nehasil, M.Šafařík, L.Jindra) a na Prysský kámen Levou údolní cestu IV (D.Nehasil, L.Jindra), obě 26.7.2005. Moc se zde neleze, v knihách jsme nenašli dokonce ani žádnou houbu. Věže jsou nízkých výšek a téměř s žádným vybavením (knihy, slaňáky), ale třeba se chytanou i další prvovýstupci...“

Zatím ahoj, **Dáda**

(Popisy cest jsou v rubrice Nové cesty)

Ilona Škálová mistryní ČR

V neděli 24. července 2005 vybojovala **Ilča Škálová** z CAO Děčín (na snímku) během Mistrovství České republiky v kvadriatlonu na Karlštejně 15. místo ze 34 účastníků a to znamenalo získání 1. místa v její kategorii.

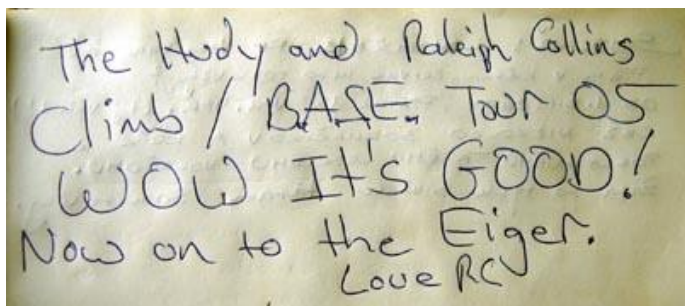
Stala se tak mistryní České republiky a zároveň se tím nominovala na MS do Sedlčan koncem srpna.

GRATULUJEME a držíme palce!!

-dn-

Pozdrav od **Raleigha Collinse**

Spokojenou zdravici zanechal v knize U Kosti v Dolním Žlebu **Raleigh Collins**. Raleigh patří společně např. s **Donem Reidem**, **Alem Swansonem**, **Stevem Gerberdingem** nebo **Michaelem Paulem** k nejznámějším tvůrcům cest (boulderů) v nádherné oblasti Joshua Tree's...

Bílý přízrak **MAGNÉZIUM...**

Již hezkých pár let tvoří širokou demarkační čáru mezi dvěma tábory lezců – těch „s“ a těch „bez“. Já jsem „bez“, ale výborné kamarády mám na obou stranách barikády. S těmi „s“ se o problému Mg bavím většinou zcela přirozeně, s těmi „bez“ udržujeme spíše „tichou

dohodu“. Řekl bych, že je to modelový případ stovek podobných lezeckých part...

Tuto nepochopitelnou dlouhodobou schizofrenii podtrhuje to, že ti, co s Mg lezou, o zrušení zákazu vlastně nestojí, a ti, co Mg nepoužívají, nechtějí o zrušení „zákazu“ ani slyšet. Sranda? Ani ne.

Zákaz Mg v našich vlastních (!) pravidlech je problém. Skrýváni jeho porušování je vytváření Potěmkinovy vesnice, jak trefně napsal v jedné diskusi Petr Jandík, a nikam nevede. Řešením by byl jediné důsledný dohled nad jeho dodržováním, který je ovšem v současnosti zcela nereálný.

Proto lezecké veřejnosti navrhuji: prosadme nejpozději na příští VV ČHS změnu pravidel a tuto kontroverzní část z nich vypustme. Takto jsme všem našim partnerům jen pro smích..

Jiří Houba Chára, vlastníma rukama „bez“...

Kvalitní muzika na **Kačáku**

V sobotu 20. srpna 2005 proběhne v Tisé na Kačáku vzpomínková akce k připomenutí začátku okupace ČR v roce 1968. K poslechu bude hrát vynikající skupina **Fatty Lumpkin**.

Mezinárodní kapela hrající Jazz and Blues vznikla v Čechách na podzim roku 2003 po návratu **Ladi Kolského** z pobytu v USA.

Kapela koncertuje po celé Evropě v tomto obsazení: Kytara **Ladi Kolsky** (CZ), zpěv a sax **Nelson Craig** (Scotland), basa **Joe Cooper** (U.K.) a bicí **Uria Komerchero** (Israel).

Kromě koncertování po celé Evropě tato parta studiových instrumentalistů spolupracuje na dalších projektech nejrůznějších kapel a produkcí.

Zemřel **Slavoš Jiřena**

V neděli 31. července 2005 zemřel horolezec **Slavoš Jiřena** ze Železného Brodu.

Pokud vám snad jeho jméno nic neříká, stačí připomenout jeho „nejslavnější“ prvovýstupy: Fotogenická na Sokolí věž nebo Poslední přelíčení (Suché skály). Cest však vytvořil daleko víc, hlavně v „domovském“ Skaláku..

Na snímku Jiřena v 60. letech. © Průvodce Skály na Sokolu

Tip **CAO News** na dobrý kup

Bliží se září a s ním i velice oblíbené časovky CAO Děčín - na 100 km a do vrchu. Pokud ještě před tím přemýšlíte o výměně svého miláčka (MTB) za nového, máme pro vás skvělý tip. Je jím celoodpružené kolo (full) od japonské automobilky HONDA s označením **Honda RN1**. Cena je přijatelných **2 610 900 Kč**. Dva kusy byly k mání i na Slovensku, dokonce za cenu o něco nižší, ale už jsou bohužel vyprodané...

Honda RN1. Cena **2 610 900 Kč**

Posila **CAO Děčín**

Jak jste si už mohli přečíst v úvodu, tento měsíc vstoupil do našeho lezeckého klubu mladý a nadějný lezec **Kuba Martinec**.

Jakub Martinec

Vítej v našich řadách!

Nové cesty na **Invalidní kameny**

O dvě novinky z Rysákovy dílny jsou bohatší Invalidní kameny u Klášterce nad Ohří. Skalky naleznete za restaurantem s něžným názvem SATANKA. První, Posekaná, je za 4, druhá se jmenuje Klitoris a je asi tak za 3. K názvu autor poznamenal: „Nevím, co to znamená, ale zní to krásně..“

Cesty jsou značeny u nástupu.

Petr Rysák Vránek, HOKET Praha

Lezecká výročí v srpnu

Srpen je na různá lezecká výročí v Alpách hodně bohatý. Tady je alespoň malý výčet těch nejdůležitějších:

1. srpna 1855: Prvovýstup na **Monte Rosu** (4634 m), druhý nejvyšší vrchol Alp. J.Birkbeck, C.Hudson, U.Lauener, C.Smyth, J.G.Smyth, E.J.Stevenson, J.Zumtaugwald a M. Zumtaugwald.

3. srpna 1811: Prvovýstup na **Jungfrau** (4166 m), bří Meyerovi, J.Bortis a A.Volker.

3. - 5. srpna 1956: První přímá cesta v **SV stěně** na **I'Olan**. René Desmaison a Jean Couzy.

4. - 6. srpna 1938: Prvovýstup **Wolkerovým pilířem** na **Grandes Jorasses**. Riccardo Cassin, U.Tizzoni a L.Esposito.

8. srpna 1786: První výstup na **Mont Blanc** (4807 m). Jacques Balmat a Michel Gabriel Paccard (po vypsání peněžité odměny Horacem Bénédictem de Saussurem).

10. srpna 1829: Prvovýstup na **Finsteraarhorn** (4275 m). Jakob Leuthold a Johannes Währen.

12. - 14. srpna 1933: **Severní stěna** na **Cimu Grande di Lavaredo** (2999 m). Emilio Comici, A.Dimai a G. Dimai.

17. - 22. srpna 1955: Walter Bonatti přešel **sólo** (6 dní a 5 bivaků) **JV pilíř** na **Petit Dru**.

19. srpna 1861: Prvovýstup na **Weisshorn** (4512 m). John Tyndall, J.J.Bennen a U.Wenger.

28. - 30. srpna 1935: **Severní stěna** na **Cimu Ovest di Lavaredo** (2973 m). Riccardo Cassin a Vittorio Ratti.

29. srpna 1879: Prvovýstup na **Petit Dru** (3733 m). J.E.Charlet-Straton, P.Payot a E.Folliguet.

No a z červencových výročí bychom měli připomenout alespoň památný výstup na symbol celých Alp:

14. července 1865: Prvovýstup na **Matterhorn** (4477 m). Edward Whymper, Lord Francis Douglas, Charles Hudson, D.R.Hadow a vůdci Michel Croz a Peter Taugwalder otec a syn.

Věčná sláva všem těmto velkým mužům!

PG v Bassano del Grappa

Ve středu 3.8. dorazil na členskou schůzi CAO Děčín, ještě plný zážitků z Itálie, **Jarda Uher**. Společně **Rostou Sedliským**, **Michalem Burdou** a **Václavem Storzerem** odjeli 1.8. za létáním do vyhlášené oblasti Bassano del Grappa. Bohužel již druhý den se počasí úplně zkazilo a když i předpověď na další dny byla zcela bez naděje, zvolili předčasný odjezd domů. Přesto stihli všichni dobře poléhat. Rostka měl nejdelší čas 59 min, Jarda dokonce 4:07 hod!!

„Ty čtyři hodiny letu byla tvrdá práce. Nebyla to žádná velká pohodička, protože podmínky nahoře byly docela tvrdé a člověk musel být neustále ve střehu a pořad vyrovnávat.“

Pohled na start, který leží ve výšce 1535 m, cíl je dole v 190 m.

Václav Širl stále dobře naladěn

„V půlce srpna se chystám na sever - horko a změny tlaku mi nějak nesvědčí. Roky jsou holt roky. Závídím důchodcům Krobovi a Uhrovi, co mají času na lezení - ale když já jsem si zvykl na značkové prádlo, nová auta a přízeň dam, a to něco stojí! Důchod si budu moci dovolit až někdy v příštím století. Ať nám to tedy stojí! V. Š.“

Tak to je typicky „Širlovská“ optimistická hláška. Kdo by řekl, že Vašek 18. srpna 2005 oslaví už „jednašedesátku“..

Nezbývá nežli popřát mnoho elánu a sil i do dalších let a ještě hodně pěkných vylezených cest!

Fotografie z knihy HOROLEZECTVO encyklopédia

Zákaz táboření na Bořni

Láďa Vörös nám poslal neveselé obrázky zpod jižní strany Bořně. Na místech, kde od nepaměti bývalo horolezecké tábořiště, trčí k nebi nepěkné tabule s jednoznačnými symboly a textem **ZÁKAZ STANOVÁNÍ A ROZDĚLÁVÁNÍ OHNĚ**. Na Láďovo dotaz na OÚ Bílina mu bylo stručně sděleno, že tabule zaplatilo a nechalo instalovat město Bílina na žádost paní **Boženy Zemanové**, starostky obce Hrobčice.

Proč tak najednou? A proč třeba chybí, trochu nelogicky, cedule zákazu vjezdu?? No protože se bývalým tábořištěm budou prohánět džípy a v křovích na sebe budou číhat zakuklenci s automatickými puškami! Spekulace? Možná..

Ale jak známo, město Bílina pořádá již několik let vyřazovací závody v paintballu o pohár starosty města Bílina (!), paní Zemanová zase závody offroadů o pohár starostky obce Hrobčice (!!). To si přečte každý na oficiálních stránkách na internetu. Závody se pořádají porůznu, v posledních letech např. v Radovesicích. A přitom přímo ideální terény, jako stvořené pro tyto „sporty“, leží jen na půli cest mezi Bílinou a Hrobčicemi...

Foto © 2005 Ladislav Vörös

Nový průvodce na Černolice

Na oblast Čertovy skály u Černolic existoval zatím jen starý průvodce od **Jana Novotného**, který vyšel v Olympii v roce 1987. Nového nabízí ke stažení **Honza Puš**:

„Nevím, jestli někde také kolektujete různé průvodce. Jeden právě potvořím. Pochopitelně Černolice, ale půjdu snad i dál. Ke stažení je na <http://www.dagles.wz.cz/crn.html>.“

Ahoj **Jan Autsajd Puš**, H.O. Šutroplaz 333

Helmut Weigel oslaví 75 let

Ve čtvrtek 25. srpna uplyne 75 let od narození významného děčínského horolezce, zastávce čistoty lezení a čestného člena ČHS **Helmuta Weigela** z Děčína.

V roce 2002, během rozhovoru pro časopis CAO News, na otázku, jaké by předal poselství budoucím generacím, Helmut vyjádřil moc pěknou myšlenku:

„Já si myslím, že my jsme ty skály měli především rádi a milovali je. To je myslím základ všeho. Protože když ty skály, a vůbec i tu přírodu, budu mít rád a budu vidět nejen ty skály a ty cesty, ale také ty kytky, co rostou vedle cesty, dá se výkon spojit i s tím estetickým hlediskem dohromady. To je myslím ten cíl, který by měl mít každý jako základní, hlavní myšlenku.

Myslím si, že není dobré, pokud lezec propadne jen tomu vylézt tu nejtěžší cestu a jinak kolem sebe nevidět nic. Z toho všechno vlastně vychází. Když tohle budu milovat, nebudu to vidět jen jako tělocvičné nářadí - vím, že i ta skála žije, a tak se k ní taky budu chovat férově. To, myslím, že je ta hlavní myšlenka.

My jsme byli prostě idealisti. A možná se dá říci i trochu fanatici, ale myslím, že i taková musejí být a že to je zapotřebí. S tím pak všechno souvisí, dodržování pravidel a zachování skal i pro další generace...“

Milý Helmut, dovol, abych Ti za celý oddíl CAO Děčín, všechny kamarády i známé, popřál k Tvému významnému jubileu pevné zdraví, hodně sil, optimismu a spokojenosti i do dalších let!

Všechno nejlepší..

Jiří Houba Chára, CAO Děčín

Na snímku Hynek a Helmut Weigelovi

Výsledky Stovkařské olympiády 2005

V sobotu 16. 7. 2005 proběhl třetí ročník Stovkařské olympiády pořádaný Jizersko-ještědským horským spolkem (JJHS). Olympiáda se skládá ze dvou soutěží – závodů ve vynášení sudů piva na Ještěd a soutěže

„Výstup na Mt. Everest“.

V závodech ve vynáše sudů jde o to, vynést na zádech 50litrový sud piva co nejrychleji od spodní stanice lanovky na vrchol Ještědu. „Výstup na Mt. Everest“ spočívá v osmi výstupech na Ještěd (převýšení přibližně odpovídá výstupu na Everest z B.C.) buď pěšmo nebo kolmo.

Ve vynáše zvítězil letos **Karel Ouhrabka** v čase 1:15 hod o 5 min před **Petrem Schneiderem**.

V druhé soutěži vyhrál **Pavel Schröter** v čase 5:46 hod. Druhý byl (jediný cyklista mezi 14ti závodníky) **Daniel Malý** (6:17 h).

Jediná žena, **Jana Komrzý**, skončila na 6. místě (9:02 hod).

Lezecký vandr na Krkavčích skalách

Po delší době v jedné nejmenované lezecké hospůdce:

„Tak kam pojedeme příště? Byl jsi už třeba na Fellerově věži??“

„A víš že ne?.. Jedem!“

V pátek odpoledne naházet těch pár krámů do vozu, nakoupit racionální stravu (chleba, buřty, pivo) a jede se.

„Mnoo, vypadá to moc krásně! Tak začneme pěkně od kraje, né?..“

Než slunce stihlo zmizet za obzorem jsme na vrcholu a zapisujeme první cestu - hvězdičkovou Šachtovou hranu do knihy.

„Nádherná cesta!“ „Jo, jo, krása..“

Postavit stan, odšpuntovat pěníka a z nevábneho špekáčku vykouzlit voňavé ražničky...

Krásný večer a Druhá tráva...

Ráno jak z Ladova obrázku. Sluníčko, teploučko a všude kolem skály.

„Vzhůru do boje!“

Fellerova věž, Krkavčí hnízdo, Krkavec, Popova skála..

„Nádhernej matroš! Skoro jak vápno.“

„A taky tak klouže. Už by ten zatracenej mozol mohl dát chvíli pokoj. Všeho moc škodí...“

„No jo, taky už mám žízeň jak zbloudilá řava.“

„Nejlepší chládek je stejně U Kostí.“

„Zrádče! Tak jedem, ukecal's mě...“

(Text, foto a dialogy Z.V. & J.CH.)

Martin Štěrba v Súlově

Víkend na slovenském vápně v Súlově strávil **Martin Štěrba** společně s **Radkem Menšíkem**. Nechyběla kvalitní slivovička, ale hlavně parádní lezení v pevném vápenci...

Na snímku leze Martin cestu Odysseova hrana 7

Novinky z Labáku

V červnu a červenci se urodily nové těžké cesty na obou březích Labe. Tu nejtěžší má na svědomí, kdo jiný, nežli **Tomáš Sobotka** a **Ondra Beneš** tvořící pod zaběhlou značkou **Dolní Žleb Company®**. Cesta vede na Děčínskou věž, jmenuje se Nirvana a její obtížnost je Xa AF. Kromě Nirvany přidali ještě Smog RP IXc na Pražskou stěnu, cestu Na kolena RP IXb na Dolnožlebskou vyhlídku a Slalom RP IXa na Poseidon.

Několik osmiček a devítek vytvořila další aktivní partička lezců: **Pavel Černý**, **Richard Litochleb** a **Petr Laštovička ml.** Na levém břehu třeba cestu Buď fit RP IXa na Žlutou stěnu žlebskou nebo Berlínskou zeď RP IXa na Reichstag.

A do třetice přispěla jednou krasavicí neméně proslulá dvojice **Jiří Prcas Slavík** & **Petr Špek Slanina** svou Virgo Intacta IXc (AF) na Pannu.

Nová cesta vede také na Vojtěcha. **Vládovi Nehasilovi** a **Jéňovi Paulovi** se sice nepodařilo dotáhnout svůj prvovýstup v náhorní stěně přímo až na vrchol, ale i tak je to nejtěžší cesta na Vojtěchovi. Možnost dodělat narovnání přenechávají silnějším. Podle jejich odhadu i podle **Jardy Maršíka**, který se na pokusech podílel, bude mít přímá cesta klasifikaci nejméně Xc. Že by chutné sousto pro DŽC?

Desátá planeta - Xena

30. července oznámili američtí vědci objevení desáté planety naší sluneční soustavy, kterou prozatímně nazvali **Xena**. Snímek planety byl pořízen pomocí Samuel-Oschinova teleskopu z hory Palomar na jihu Kalifornie. Xena je vzdálená asi 15 miliard kilometrů od Slunce a je větší než Pluto.

Zpravodajský server BBC

Comicsy od Jirky Švadleňáka

Jiří Švadleňák je nejen dobrý lezec, ale i znamenitý kreslíř. Přes Kýsu nám poslal na ukázkou něco ze své tvorby (kreslil Jirka, vybarvovala **Alena Švadleňáková**).

Bylo by velmi příjemné zpestřit CAO News Jirkovo kreslenými postavkami nebo příběhy. Zatím však řešíme, jak tato dílka dostat technicky do CAO News s pokud možno minimální ztrátou kvality. Jednoduchým řešením by bylo speciální číslo nebo samostatná příloha, ale problém je vložit obrázky přímo do CNS, aby byly texty dobře čitelné. Pracujeme na tom...

Na obrázku je ukáзка ze Švadleňákovy tvorby: Příběh „Tajemství Děčínských stěn“...

Chata ČHS v Ostrově

Od 1. srpna 2005 platí pro členy ČHS s platným průkazem následující ceny za ubytování na chatě v Ostrově, č.p. 203:

Lůžko v pokoji (bez povlečení) - **100,- Kč/noc**. V ceně je sprcha, povlečení za příplatek **40,- Kč/pobyt**.

Přenocování na pozemku venku nebo na půdě ve vlastním spacáku - **50 Kč/noc**

Bližší informace a rezervace podá správce chaty **Václav Hajda**, tel.: **475 222 610**.

Jubilea v měsíci srpnu

20 Krásné dvacáté narozeniny oslaví hned dvě lezkyně z CAO Děčín - a sice **Michaela Andělová** a **Mirka Sirková**.

30 O deset let více oslaví také hned dva lezci **Pavel Zip Horník** z CAO Děčín a **Petr Jansa** z Benešova n/Pl.

33 Neméně pěkné Kristovy léta oslaví **Pavla Rybiška Pavlíková** z CAO Děčín.

35 „Pětatřicítku“ oslaví další členka CAO Děčín **Jana Hovorková**.

75 A koncem měsíce oslaví kulaté 75. narozeniny vynikající a stále aktivní děčínský horolezec, zastánce čistoty lezení na pískovcových skalách **Helmut Weigel**.

Všem jubilantům přejeme ještě navíc sílu slona, teplo slunce, vůni květin...

Redakce CNS

Nu, a ještě něco pro Jonáše :o)

Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z oddílu...

VÝROČÍ

SRPEN 2005

- 4.8. **Bedřich Fabián**, HK Děčín
- 6.8. **Pavla Pavlíková**, CAO Děčín
- 6.8. **Rostislav Štefánek**, HUDY sport
- 8.8. **Pavel Zíp Horník**, CAO Děčín
- 8.8. **Michal Švajgl**, CAO Děčín
- 10.8. **Jana Hovorková**, CAO Děčín
- 12.8. **Michaela Andělová**, CAO Děčín
- 12.8. **Petr Jansa**, Benešov n/PL, předseda oddílu
- 14.8. **Jarmila Kašáková**, HO TJ Doprava Děčín
- 17.8. **Mirka Sirková**, CAO Děčín
- 18.8. **Dušan Pajonk**, Labská Stráž
- 20.8. **Pavλίna Sněžíková**, HO Český ráj
- 22.8. **Zuzana Nehasilová**, Děčín
- 22.8. **Pavel Párek Suchopárek**, Horoklub Chomutov
- 23.8. **Pavel Kýsa Bechyně**, HOKET Praha
- 25.8. **Helmut Weigel**, čestný člen ČHS
- 26.8. **Milan Svinčo Svinářik**, Horoklub Chomutov

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme - vždy dobrou náladu, zdraví, aby Vám vítr do cesty vál štěstí, abyste dobře vybírali na rozcestí, abyste odpustili vše, co jste dosud neodpustili, abyste uměli lásku dát a říci větu mám Tě rád.

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- 07/08 Dovolené, individuální akce, hory...
- 20.8. Fatty Lumpkin na Kačáku. Vzpomínková akce v Tisí.
- 3.9. Chříbský hnědák. Cyklisticko – lezecký závod dvojic. Druhý ročník.

(Kalendář akcí má pouze informativní charakter. Redakce nemůže ručit za jejich konání ani termíny. Je tedy v osobním zájmu každého zájemce o účast kontaktovat pořadatele a domluvit se na podrobnostech přímo s ním.)

V příštím čísle CAO News

- Článek o strastiplné cestě na Korsiku J.J. & V.D.
- Jižní Francie. Orpierre a ještě jednou Mont Aiguille
 - Mohutná várka nových cest
 - Nebudou chybět pravidelné rubriky
 - a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 14.9.2005!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Letošní Prachovská 24 hodinovka byla po osmi hodinách předčasně ukončena pro déšť. Podle **Ríši Litochleba** byl **Pavoukovi** „přidělen“ místní znalec a závod měli více než nadějně rozjetý. Počkejme si na oficiální výsledky..
- Další lezecký závod **Skalní muž** byl z důvodu vydatné noční bouřky zrušen úplně a případní zájemci si musí počkat až na příští ročník..
- Od 17.8. je konečně opět **povoleno lezení v Adršpachu**.
- V červenci uplynulo 6 let od vydání historicky **prvního čísla CAO News** – tehdy dvou stránek černobílého textu..
- Něco se šušká o jakési **svatbě** 24.9.2005. Nevíte o tom něco, **Vlasto** a **Jano**??
- Proběhl další ročník oblíbeného triatlonu **Mosazný muž** v Povrlech. Z našich se zúčastnili **Ivan Náhlík** (57:00) a **David Nehasil** (48:00)..
- Přišel milý pozdrav od **Eweliny** z Polska: „Ahoj! W Lodzi gorąco teskno do skal. My z Piotrkim jedziemy do Tarn do Francji. Oczywiście stopem bo to parada przygoda (: Ja noge mam prawie zdrowa i bardzo chce mi sie wspinac. Pozdrawiam i usciski dla kompanow przemilych. Ewelina z Finale (Polski).“

PAMATUJ!

Chceš-li pochopit smysl lezení, čti CAO News!

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 7. ZÁŘÍ 2005 OD 18.00 HODIN, V RESTAURACI NA KOCANDĚ V DĚČÍNĚ III...

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!